

Kdor čaka – dočaka

Na vprašanje tovarišice Rozike Rozman iz Mucherjeve 8 (njeno pismo smo objavili 23. oktobra lani), so nam na Območni skupnosti za ptt promet Ljubljana posredovali naslednji odgovor:

Skupščina Območne SIS za ptt promet Ljubljana je v skladu s stališči in sklepom Izvršnih svetov skupščin občin in mest ter občinskih skupščin, da je treba z intervencijskimi ukrepi zagotoviti izvedbo srednjeročnega programa, na podlagi popravljenih priporočil in zahtev delegatov krajevnih skupnosti in organizacij združenega dela, da je treba vključiti v financiranje nove telefonske naročnike, pričakovalce telefonov, določiti prispevki in višino prispevka ob ceni gradnje in vključitve novega telefonskega priključka za kritje dela stroškov razširjene reprodukcije v višini 7500 dinarjev pa sta bila sprejeta na podlagi predlogov, stališč in sklepov izvršnih svetov skupščin občin in mest, krajenskih skupnosti ter občanov, da je treba v okviru Območne SIS za ptt promet izenačiti pogoje za pridobitev telefona ter uveljaviti bolj kot doslej načelo solidarnosti. Z enotno povprečno cenou in z enotnim prispevkom smo to tudi dosegli.

Tovarišica Rozmanova je nizala širši družbeni problem na tem področju, na katerega so opozorili tudi drugi, ki so že bili manj kot tri leta telefonski naročniki, pa so se med tem časom preselili. Izvršni odbor Območne SIS za ptt promet je na zadnji seji razpravil o problemih plačil prispevka 7500 dinarjev za te in podobne primere ter v skladu s pogloblili, ki mu jih je dala skupščina naše SIS na 7. zasedanju zadoločil ustreerne službe, da ponovno proučijo sklep 7. zasedanja skupščine območne SIS za ptt promet Ljubljana o plačevanju

pisma bralcev

met, da uvede prispevki in dočoli višino prispevka tako, kot je to storila za oblikovanje nove cene telefonskega priključka, kar so ugotovili, da prispevki lahko uvede skupščina Območne SIS za ptt promet kot ukrep za zagotovitev programa, izvršni svet občinskih skupščin in izvršni svet Skupščine mesta Ljubljane z območja Območne SIS za ptt promet Ljubljana, pa potrdijo uvedbo in višino prispevka s soglasjem, kar so tudi storili (dokumentacija je na sedežu območne SIS in pri ustreznih organih, odgovornih za izvedbo družbenih planov in za družbeno kontrolo cen v občinah in mestu).

Z dnem uveljavitve nove cene za izgradnjo in preselitev telefonskega priključka je v veljavni torej kot sestavni del tudi prispevki ob ceni izgradnje in preselitev telefonskega priključka v višini 7500 dinarjev iz sklepov skupščine, katere smo posredovali v skladu s samoupravnimi akti Območne SIS za ptt promet vsem članicam SIS in sredstvom javnega obveščanja, kakor tudi iz obrazložitev in danih soglasij Izvršnih svetov občinskih skupščin in Skupščine mesta Ljubljane, je moč nedvoumno ugotoviti, da uveden enkratni prispevek v višini 7500 dinarjev ni isto, kot cena gradnje in vključitve priključka, temveč tako kot v drugih gospodarskih dejavnostih posebnega družbenega pomena, npr. elektrogospodarstvo, oblika sovražanja. Sredstva, ki jih na ta način združujemo, so sredstva nas uporabnikov, strogo namenska za izvedbo srednjeročnega programa in se posebej vodijo kot naša združena sredstva, ker je ptt dejavnost posebnega pomena, za katero ne veljajo tržne zakonitosti. Iz sklepov skupščine Območne SIS pa je tudi razvidno, da imamo uporabniki široke možnosti neposrednega vpliva in nadzora nad uporabo takih združenih sredstev.

Takšne prispevke ob ceni izgradnje in vključitve telefonskega priključka imajo uvedene že dalj časa, in to celo v večjih višinah, na ostalih območjih Slovenije. Za naslednje obdobje pa je predlagano poenotenje prispevka za nove telefonske priključke in sicer v višini 30% vrednosti investicijskih vlaganj, potrebnih za izgradnjo telefonskega priključka (stroški telefonskega priključka že po sedanjih cenah ca. 45.000 dinarjev za en telefoniski priključek) in enotni prispevki telefonskih naročnikov v višini 20% cene telefonskega imputza.

Tudi odsotni starejši občani niso bili pozabljeni, saj so še isti večer razposlati okrog 100 paketov hrane in pijače na njihove domove.

Smaram za svojo dolžnost, da se v imenu vseh starejših občanov, ki so bili deležni vsestranske pozornosti in prisršnega vzdušja, najiskrenje zahvalim predsednikom in vsem anonimnim sodelavkam za trud in ljubeznost. Ob prijetni zavesti, da še nismo odpisani, nam bo ta dan še dolgo dragocen spomin.

ANICA HARTMAN
Vodovodna 11

OTROCI PIŠEJO:

30-letnica knjižnice Bežigrad

Večkrat se mi je zgodilo, da knjig za obvezno domače branje in za brahalno značko nismo imeli niti doma niti jih nismo dobili v knjigarni, ko smo jih hoteli kupiti. Zato sem se 31. oktobra lani z velikim veseljem vpisala v knjižnico Bežigrad. Dobila sem izkaznico številka 21402. Ko sem si prvič izposojala knjige, mi je tovarišica knjižničarka zelo ljubezno razložila, kako si poiščem zaželeno knjigo. Presenetilo me je tudi, da sem plačala za izposojeno knjigo samo dinar ali celo samo petdeset par.

Ko sem prišla v knjižnico 19. decembra, sem se začudila, ko sem zagledala pri vhodu v knjižnico plakat, na katerem je pisalo, da slavi naša knjižnica tridesetletnico. Ustanovljena je bila leta 1949 in je imela takrat samo 1000 članov. Sedaj pa nas je 22.000. Tudi knjižna zaloga se je v tridesetih letih povečala od 2000 knjig na 33.000. Pred tridesetimi leti so letno izposodili 5000 knjig, sedaj pa jih izposodijo v enem letu 120.000. Na plakatu sem prebrala, da so leta 1974 izposodili prvič 100.000 knjig, leta 1975 pa so se preselili v nove prostore na Vodovodni cesti 3. Najbolj pa sem bila vesela ob odhodu iz knjižnice, ko mi je knjižničarka iz posojeno knjigo poleg moje izkaznice položila lepo kazalico, ki me bo spominjalo na tridesetletnico knjižnice Bežigrad.

NINA NOVAK
4. b razred osnovne šole Borisa Ziherla

Opravičilo

V 3. številki literarne priloge Zbornika občanov »MI«, ki je izšla v zadnjem časopisu, je prišlo do neljube pomote. Fotografije, ki so objavljene v prilogi na temo otroka, posnete ob akciji Veliki mall in Mail veliki v Bežigrajski galeriji, smo pritiskali napačnemu avtorju. Avtor fotografije je Dušan Kramberger in ne Lado Jakša, kot smo na zadnji strani priloge pomotoma napisali. Opravičujemo se Dušanu Krambergerju za nestalo pomoto. Urednik priloge MI Tomaž Boles

ral na ljubljanski akademiji za likovno umetnost 1975. Izpolniloval se je tudi v Rimu pri znanem kiparju Manzuju in na milanskem Breri pri prof. Merheziju, pa tudi v Avstriji, Nemčiji in Ameriki. Od leta 1978 deluje kot svobodni umetnik.

Za seboj ima že osem samostojnih razstav po Sloveniji, razstavljal pa je tudi na Reki in dvakrat v Kanadi, v Winnipegu v Slovenskem kulturnem domu in v Toronto v Shop center BAI. Nekaj del, ki jih prikazuje v Bežigrajski galeriji, je

Po starejših izdajah vprašajte v knjižnicah. Najbolj znana povočna dela so: Jože Javoršek: Vodnik po Ljubljani, 1965. Ljubljana – Podobe iz njene zgodovine, 1962. Josip Mal: Stara Ljubljana in njeni ljudje, 1957. Monografija Ljubljana, 1976. Ljudmila Plesničar: Jakopičev vrt, 1968. Jaro Šašel: Sprehod po Ljubljani k ostancom Emone, 1975.

Nace Šumi: Ljubljana, 1975. Nace Šumi: Ljubljanska baročna arhitektura, 1961.

In še nasvet: vzemite otroka s seboj na poto. Če si ne bo zapomnil vsega, kar mu boste pokazali, bo opozorjen na lepote in kulturne vrednote rodnega mesta in učil ga boste opazovati, kar mu bo vedno koristilo.

Obvestilo

Društvo samostojnih obrtnikov občine Ljubljana Bežigrad prireja občinsko prvenstvo v veleslavolu za obrnike in pri njih zaposlene delavce. Tekmovanje bo 9. februarja na Starem vrhu nad Škofoško Loko s pričetkom ob 13. uri. Za prevoz mora poskrbeti vsak sam. Pismene prijave z letnico rojstva sprejema do 31. januarja pisarna Društva samostojnih obrtnikov občine Bežigrad, Reboljeva ulica 3, telefon 349-368.

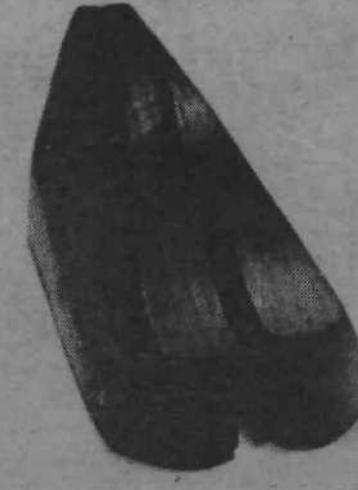
Dolenjski akvareli

V razstavnih prostorih Krke na Titovi 99 si lahko ogledate vsak dan od 7. do 15. ure zanimivo razstavo, ki jo vsako leto pripravlja delovni kolektiv Krke v sodelovanju s številnimi odličnimi slovenskimi slikarji. Dvajset slikarjev: Peter Adamčič, Janež Centa, Hermán Gvardjančič, Enver Kaljanac, Leon Koporc, Janez Kovačič, Milan Lorenčak, Ferdo Mayer, Izidor Mole, Miha Pengov, Alojz Perko, France Peršin, Milan Rijavec, Evgen Sajovic, France Siana, Branko Suhy, Janez Šibila, Jože Trčin, in Sonja Vončina-Segula, se predstavlja vsak s po dvermi ali tremi akvareli. Razstava, ki nosi naslov »II. svobodna slikeksa akademija«, bo odprtta do 7. februarja.

njegovih vsakdanjih gibov. Kot umetnik z izkušnjami iz telesne kulture Anton Herman resnično lahko v polni meri prisluhne funkcijam stopala kot samostojnega dela ali kot skupine stopal npr. v športu. Poleg plastik so razstavljene tudi skice in pa zanimivi reliefi, v katerih skuša avtor s prikazom stopinj v mehkih tleh ali z označenim stopalom s čevljarskimi željčki prikazati odnos stopala z namislenim lastnikom, želi nakazati, kaj je ta oseba počela, morda je stala ali hodila ali je bilo morda v nekem določenem medsebojnem odnosu več oseb.

Razstava del Antonija Hermana je vsekakor vredna ogleda, odprta pa bo do 2. februarja.

M. B.

V BEŽIGRAJSKI GALERIJI

Stopalo navdušilo umetnika

Razstavlja Anton Herman iz Velenja

V Bežigrajski galeriji razstavlja svoja dela zanimiv kipar iz Velenja, Anton Herman. Izhodišče za njegovo plastične raziskave je človeško stopalo, za katerega pravi, da je bilo dosedaj v umetnosti precej znamenjeno, pa vendar je njegova funkcija velika, saj nosi celo človekovo težo in njegova dinamika mu omogoča hojo.

Anton Herman je končal študij telesne kulture in nato še diplomi-

predstavljal že lani v Gorenjskem muzeju v Kranju. Udeležil se je tudi številnih skupinskih razstav, lani je v Milanu za Muzej moderne umetnosti Pagani ustvaril osem javnih del večjega formata. Ukravarja se tudi s portretno plastiko in grafiko, njegova dela pa najdemo v privatnih zbirkah v Zürichu, Rimu, Montralu in pri nas.

V Bežigrajski galeriji si lahko ogledate male plastike v lesu, ki so izpeljave čevljarskega kopita oziroma človeškega stopala. Avtor skuša prikazati dinamiko stopala, njegov nitem in vlogo pri opravljanju

medsebojnem odnosu več oseb.

Razstava del Antonija Hermana je vsekakor vredna ogleda, odprta pa bo do 2. februarja.

Živahnna kulturna dejavnost v Commercu

Od 16. januarja do 2. februarja razstavlja Rok Želenko

Poslovna stavba je bila dograjena lani, tako da so Dan republike že proslavili v novem razstavnem prostoru z razstavo bežigrajskoga akademskega slikarja Franceta Godca in krajšim kulturnim programom, ki ga je pod vodstvom Slavice Drev pripravila instrumentalna skupina KUD Stadion. Delavcem so predstavili tudi slikarja in prebrali zgodovinske sklepe 2. zasedanja AVNOJ. Predsednik konference sindikata Branko Tome pa je spregovoril o pomenu praznika.

Poleg razstav, ki jih pripravljajo v razstavnem prostoru v pritličju, so v decembra pripravili v obratu družbenie prehrane prodajno razstavo knjig Mladinske knjige, kar je bila prva tovrstna razstava pri njih. Največ zanimanja je bilo za mladinske knjige in za »konjičarske« knjige. Nakupili so knjig za skoraj 40.000 din.

Od 20. decembra do 15. januarja je razstavljal v tej delovni organizaciji akademska slikarka Maja Kveder-Paić, ki sedaj živi v naši občini. Prej je živel v Zagrebu, kjer je 1972 diplomirala na tamkajšnji likovni akademiji pri prof. Stančiču in Hegedušiću, nato pa je živel v Milunu, kjer je opravljala 6-mesečno specialko iz slikarstva. Doslej pa je enkrat samostojno razstavljala v knjižnici Vladimirja Nazorja v Zagrebu, skupinskih razstav pa se še ni udeležila. V Commercu je predstavila 25 pastelov srednjega formata, po tematiki pa so prevladovala tihožitja.

V sredo, 16. januarja odpira v Commercu novo razstavo. Do 2. februarja bodo na ogled olja, risbe in sklice mladega ljubljanskega slikarja Roka Želenke, ki živi in ustvarja v umetniškem mestecu v Istri, v Grožnjanu. Pred podigranjem letom je Želenko razstavljal v Bežigrajski galeriji. Razstava njegovih del bo odprtta do 2. februarja.

M. B.

Po starejših izdajah vprašajte v knjižnicah. Najbolj znana povočna dela so:

Jože Javoršek: Vodnik po Ljubljani, 1965.

Ljubljana – Podobe iz njene zgodovine, 1962.

Josip Mal: Stara Ljubljana in njeni ljudje, 1957.

Monografija Ljubljana, 1976.

Ljudmila Plesničar: Jakopičev vrt, 1968.

Jaro Šašel: Sprehod po Ljubljani k ostankom Emone, 1975.

Nace Šumi: Ljubljana, 1975.

Nace Šumi: Ljubljanska baročna arhitektura, 1961.

In še nasvet: vzemite otroka s seboj na poto. Če si ne bo zapomnil vsega, kar mu boste pokazali, bo opozorjen na lepote in kulturne vrednote rodnega mesta in učil ga boste opazovati, kar mu bo vedno koristilo.